

Kelton teologinen instituutti 07.05.2026.

Kesä mennyt on

Ville Melasen lähettikirje 6/2026 08.09.2026

Lastenleirit Siperiassa

Tänä vuonna kävi niin, etten päässyt itse yhdellekään rovastikunnan lastenleirille, koska olin heinäkuun lomalla. Kuitenkin tavoitteeni toteuttaa lastenleiri viidellä eri toimialueellamme toteutui hyvin. Ylä-Suetukissa vietettiin heinäkuussa perinteinen lastenleiri ja Omskin alueella elokuun alussa. Jälkimmäiseen leiriin osallistui useampi kymmen ihmistä. Edellinen leiri oli pienen budjetin leiri ja jälkimmäinen suuremman budjetin leiri. Uusi avaus oli Ulan-Udessa, jossa vietettiin elokuussa ensimmäistä kertaa yhdistetty lapsi- ja perheleiri, mikä sopi sekin suunnitelmiini, koska lapset olivat tärkeä osa leiriä. Vielä myöhemmin sain tiedon, että myös Novosibirskin seurakunta oli järjestänyt pienimuotoisen leirin. Olen iloinen siitä, että lapsi- ja nuorisotyömme vahvistuu. Leirit ovat vain harvoin järjestettäviä tapahtumia, mutta tärkeitä sellaisia ihmisten tavoittamisen kannalta. Osa lapsista on jo ennestään ollut mukana ja rukouksemme on, että uusia lapsia ja myös nuoria saa juurtua seurakunnan yhteyteen.

Elokuinen Ulan-Ude

Kävin lomani jälkeen lyhyellä matkalla Pietarissa ja Ulan-Udessa. Siperiassa oli vielä lämmintä, vaikka kesän helteet olivatkin jo takanapäin. Minun oli tarkoitus lähteä lentämään kohti Ulan-Udea perjantai-iltana 7. elokuuta, mutta lentoliput olisivat olleet tuon illan lennoille todella kalliita. Niinpä päätin lähteä matkaan vasta lauantai-iltana 8. elokuuta. Lennot Moskovassa vaihtaen sujuivat hyvin ja olin perillä jopa etuajassa. Moskovan metkuja ei siis tällä kertaa ollut matkaa mutkistamassa. Ehdin kuitenkin nukkua

vain reilut kolme tuntia ennen jumalanpalvelusta. Saarnasin kirkkoherra Aleksanterin toimittamassa messussa. Saarnaaminen meni aika mukavasti väsymyksestä huolimatta. Viime vuosina olen usein venäjänkielisissä messuissa saarnannut valmistelematta saarnaa sanasta sanaan. Toisin kuin minulla on ollut tapana suomenkielisten saarnojen suhteen. Messun jälkeen kirkkokahveilla oli vilkasta keskustelua eikä niinkään autoista ja harrastuksista, vaan hengellisistä asioista. Pyysin viime vuonna tutuksi tullutta entistä shamaania, Aleksaneria, jatkamaan hänestä kertovaa elämän tarina -kirjoitusta, joka on hyvin koskettava. Hän kertoo siinä muun muassa kasteesta, kuinka kasteen saatuaan hän sai ihmeellisen rauhan monien sisäisten taistelujen eli pahojen henkien puristuksen jälkeen. Hän ymmärsi jo tuolloin kasteen uudestisyntyttävän merkityksen, vaikka hän silloin puhui kasteesta vesikasteena. Totesin hänelle kirkkokahveilla, että kasteesi ei ollut pelkkä vesikaste, vaan Pyhän Hengen kaste. Tässä yhteydessä hän kertoi vielä enemmän kasteestaan. Tällaisissa olosuhteissa kasteen merkitys tuntuu suuremmalta kuin esimerkiksi meillä Suomessa, vaikka kaste on aina kaste riippumatta tunteista, paikasta, kastettavan iästä, sukupuolesta tai muista inhimillisistä tekijöistä. Jos joku väittää olevansa kristitty, vaikkei häntä ole kastettu, hän vastustaa Jumalan sanaa ja Herran tahtoa. Kaikki kansat on kastettava, mikäli se meistä riippuu. Kastamattomia ihmisiä on siis vaikea pitää kristittyinä.

Ulan-Udessa vierailuun liittyi eräs hieman hankala välienselvittely, johon osallistuin. Onneksi se päättyi hyvin, vaikka aluksi näytti hankalalta. Monissa kiistatilanteissa niin ihmisten kuin yhteisöjen välillä ongelma on se, että toinen osapuoli ajattelee itse olevansa kokonaan oikeassa ja toimineensa ja puhuneensa moitteettomasti, kun taas toisessa osapuolella on kaikki ja kaikenlaiset viat ja virheet. Asetutaan toista korkeammalle kuin vanha fariseus konsanaan. Meidän kristittyjen on tavoiteltava rauhaa ja ymmärrettävä se, että meissä kaikissa on heikkoutemme ja huonoutemme. Tällä en tarkoita sitä, että näitä heikkouksiamme ja huonouksiamme meidän pitäisi kasvattaa ja tehdä niistä vanhurskautus omille virheillemme. Ei niin, vaan kilvoitella suhteissa lähimmäistemme kanssa ymmärtäen, että saatamme toisinaan tai jopa usein vaatia lähimmäisiltämme sellaista, mitä emme itseltämme vaadi. Juuri tässä on farisealaisuuden vaara.

Kävimme seurakunnan Andrei-diakonin kanssa eräällä näköalapaikalla, josta näkee hyvin sekä Selenga-joen että kohti Ulan-Uden kaupunkia. Tuossa paikassa on myös eri kohteita, joissa ihmiset käyvät uhraamassa rahaa. Rahaa vaan jätetään johonkin ja ajan hammas alkaa nakertaa ja ruoste raikata. Ajattelin siellä niin, että kun kerran ihmiset ovat jättäneet sinne rahaa pyhiä tarkoituksia varten, niin minä keräsin sieltä jonkun verran rahaa ja vein oman kirkkomme rakennuskassaan lahjoituksen.

Elokuussa tuli kolme vuotta kirkon vihkimisestä. Kirkon paperiasiat olivat pitkään rempallaan, kuten monesti tämäntyyppisissä projekteissa Venäjällä tapahtuu. Saimme elokuussa kuitenkin iloisia uutisia, kun paikallinen oikeusistuimien oli tehnyt seurakunnan kannalta myönteisen päätöksen. Kirkon paperit on nyt virallistettu. Ulan-Udessa aika meni tehokkaasti. Aamusta iltaan oli vierailupäivät ohjelmaa. Sanoisin, että pari vuorokautta Ulan-Udessa on kuin normaalin työmiehen viikko tiivistetyssä aikataulussa. Mutta on hyvä, että aika tulee hyvin käytetyksi, koska Ulan-Udeen on pitkä matka. Paluu Moskovan kautta Pietariin sujui myös ilman viivästyksiä. Kaikenlaisesta uutisoinnista huolimatta elokuinen Venäjän-matkani sujui hyvin rauhallisesti ja ongelmitta.

Voihan Narva!

Narva osaa yllättää. Venäjällä on tottunut, että välillä tulee viivästyksiä paikassa, jos toisessa. Kieltämättä myös Narvassa on toisinaan odoteltu pitkäänkin Venäjälle pääsyä. Tulini Ivangorodista Narvan puolelle elokuun 12. päivän aamuna kahdeksan kieppeillä. Ajattelin, että pääsen lähtemään Tallinnaa kohti klo 9 jälkeen. Bussi oli kuitenkin täynnä. Ajattelin tuossa vaiheessa, että sattuuhan sitä. Tuo on varmasti suosittu aika matkustaa. Noin tuntia myöhemmin koin karmean takaiskun kuullessani lipunmyyntitiskillä, että seuraava Tallinnaan menevä bussi, jossa on vapaita paikkoja, lähtee klo 17 jälkeen. Lipunmyyjä kysyi: "Ostatteko lipun siihen bussiin?" No, mitä teet tuollaisessa tilanteessa. Tietysti ostin, mutta juutuinpä näin ollen moneksi tunniksi Narvaan. En olisi ikinä arvannut, että näinkin voi käydä. Syynä tähän oli ainakin osittain se, että rautateillä tehtiin rakennus- ja remonttitoita niin, että

bussikytyille oli enemmän kysyntää. Saattaapa olla, että tilanne on sama vielä jonkun aikaa. Nyt olenkin tämän vuoksi ostanut jo joitakin lippuja etukäteen tuolle linjalle. Toivottavasti suunnitelmat toteutuvat. Tosin liput eivät ole kovin kalliit Viron sisäisessä bussiliikenteessä.

Tallinnasta Helsinkiin

Saavuin Narvasta Tallinnaan klo 20 jälkeen tuona samaisena edellä mainittuna päivänä. Viimeinen laiva lähti Tallinnasta kohti Helsinkiä klo 22.30. Helsingissä olin seuraavan päivän puolella puoli yhden aikaan yöllä. Kotia Lahteen ei ollut enää junia eikä busseja lähdössä kuin vasta tuntien päästä. Mietimme vaimoni kanssa puhelimessa, että minne menen yöksi. Onneksi löysin majapaikan läheltä rautatieasemaa ja sain maksettua majoituksen pitkältä ajalta kertyneillä bonuspisteillä. Olikin mukava päästä nukkumaan rasittavan päivän jälkeen.

Helsingistä Karkkuun

Alkuperäisen suunnitelman mukaan minun oli tarkoitus saapua kotiin edeltävänä päivänä ja lähteä seuraavana aamuna autolla Karkkuun. Nyt jäi kuitenkin kotona käymättä. Lähdin junalla Karkkuun Tampereella vaihtaen. Eipä siinä mitään siinä mielessä, että asema oli Helsingissä lähellä ja lipunkin sai vielä ostettua VR:n automaatista. Kohta sekin lysti muuten loppuu. Matka meni mukavasti Karkun asemalle asti eikä kannettavaa pahemmin ollut. Kun lähdin Tuutarin kirkolta kohti rajaa, en yleensä ota paljon mitään mukaan. Tälläkin kertaa mukani oli vain hieman pyykkiä ja vähän henkilökohtaisia tavaroita. Siinäpä se! Karkun evankelisella opistolla oli alkamassa lähettipäivät ja heti niiden jälkeen teologiset päivät ja olin liikkeellä ilman vaihtovaatteita. Onneksi kuitenkin lähettien välinen yhteys toimii ja vaimoni Susanna oli edellisiltana kysellyt Facebook' n kautta, olisiko joku menossa seuraavana päivänä Karkkuun. Kotimaankaudella oleva Liisa Rossi vastasi viestiin ja otti mukaan vaimoni valmistaman vaatetilauksen. Pääsipä Liisa hakemaan minut vielä Karkun asemalta, kun pyysin jotakuta tulemaan minua vastaan. Kiitos Susannalle ja Liisalle! Matka asemalta opistolle on lyhyt, mutta ohjelma oli jo alkanut ennen saapumistani ja näin ollen en myöhästynyt erityisen paljon. Helsingistä ei ole mitään suoraa junayhteyttä Karkun asemalle. Lähettipäivillä oli mukava tavata sekä aktiivilähettejä että veteraanilähettejä. Erikoisia termejä nämä tällaiset! Kun on kerran lähetiksi tullut, niin lähettejä ollaan eläkkeelläkin. Vaikka en minä siitä ainakaan vielä mitään tiedä – siis siitä eläkkeellä olosta. Sinne on vielä pitkä matka.

Siperian palvelijat

Kirjeen alussa oleva kuva on viime toukokuulta Kelton teologisen instituutin päärakennuksen edestä. Kuvassa olevia yhdistää se, että kaikki ovat palvelleet Siperian rovastikuntaa. Olen ainoa näistä, joka on vieläkin aktiivisessa työssä Siperiassa. Kuvassa takarivissä vasemmalla on Kansanlähetyksen lähetti Juha Saari, joka toimi lääninrovastina ennen minua ja on nykyään kirkon hallinnon konsultti. Hänen vieressään takarivissä on Vjatseslav Shadrin, joka toimi aikoinaan useamman seurakunnan kirkkoherrana rovastikunnassamme ja tullessamme Siperiaan 16 vuotta sitten mm. Krasnojarskin seurakunnan kirkkoherrana. Hänen vieressään oikealla puolella oleva Vitali Luchagov toimi mm. Karatusan alueen kirkkoherrana. Hän on nykyään pohjoisen rovastikunnan lääninrovasti. Pohjoinen rovastikunta sijaitsee Karjalasta pohjoiseen eli se on kaukana Siperiasta. Takarivissä viimeinen oikealta on Vjatseslav Ostanin, joka toimi Novosibirskissa ja teki aktiivista työtä vankien kanssa vieraillen vankiloissa ja vastaten Puolimatkan-talon toiminnasta, joka perustettiin vankeudesta vapautuvien vankien palvelemista varten. Hän on nykyään Pietarin rovastikunnan lääninrovasti.

Eturivissä vasemmaisoin on Leif Camp, joka on toiminut Inkerin kirkossa hyvin kauan eri tehtävissä. Hän toimi aikoinaan Novosibirskin seurakunnassa pastorina ja opettaa nykyään muiden tehtävien ohella teologisessa instituutissa. Eturivissä oikealla puolellani on Hannu Keskinen ja hänen vieressään hänen vaimonsa Liliann Keskinen. Kesket palvelivat aikoinaan Omskin seurakunnassa. Hannu tekee nykyään usein matkoja Pietariin palvellen Sanalla ja sakramenteilla erityisesti Jaanin ja Pyhän Marian seurakuntia. Liliann kantaa suurta vastuuta Inkerin kirkko -lehden toimittamisesta ja on erinomainen

valokuvaaja. Kuvan henkilöt tietävät, kuinka monen maan kansalaisia on tässä yhteiskuvassa. Esitän nyt lukijalle kysymyksen: "Kuinka monen maan kansalaisia on tässä kuvassa? Palataan asiaan seuraavan kirjeen yhteydessä, jos muistan. Täytyy yrittää kilvoitella siinä.

Sana

"Minä olen armollinen, kenelle olen armollinen, ja armahdan, ketä armahdan. Niin se ei siis ole sen vallassa, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan Jumalan, joka on armollinen" (Room.. 9:15-16)

Kokoonnuimme hiljattain Lahden Lutherin kirkkoon Concordia-piiriin tutkimaan vaikeaa, mutta erittäin tärkeää aihetta "Vapaa ratkaisuvallalta". Aiheen otsikko on sikäli hämmäntävä, että luterilaisittain sen pitäisi olla paremminkin "Sidottu ratkaisuvallalta". Jonkun mielestä on kauhea ajatella, että pelastus ei perustuisikaan ihmisen omaan valintaan ja hurskaaseen elämään. "Täytyyhän ihmisen itsekkin jotain tehdä", moni toteaa. Kysymyksellä on vaikea filosofinen ja teoreettinen puoli. Jos pohdimme tätä kysymystä pelastusnäkökulmasta, on tärkeä löytää oikea vastaus kysymykseen: "Kuka pelastaa?" Eikö pelastus ole Jumalan työtä? Mihin pelastuksemme perustuu? Se pelastuu Jumalan järkähtämättömiin tekoihin ja Hänen rakkauteensa meitä kohtaan. Taivaallinen Isä näki ihmiskunnan hädän sen langettua läpikotaisin syntiin. Ihminen kuoli oikealle elämälle ja alkoi elää ajallista ja rajallista elämää. Ihminen menetti kaiken ja alkoi tehdä matkaa kohti kadotusta. Myös ihmisen tahto turmeltui. Sodat, riidat, vakivalta ja kaikenlainen pahuus on ihmisen aikaansaannosta. Syntiinlangenneessa tilassa ihminen haluaa pahaa. Ihminen on syntinen ja tekee syntiä ja on sen vuoksi kadotettu ilman Pyhän Hengen työtä.

Jumala lähetti ainokaisen Poikansa meidän ja koko maailman syntien sovittamiseksi. Se on tapahtunut. Isä upotti vihansa vanhurskaaseen Poikaansa, joka kesti sen ja kaiken vaivan meidän syntisten pelastamiseksi. Tähän Kristuksen riemulliseen voittoon synnin, kuoleman ja Perkeleen vallasta meidät yhdistää Pyhä kaste. Tähän saamme uskoa Jumalan sanan todistuksen perusteella. Vaikka uskomme horjuukin, Kristuksen sovitustyö, kasteen armoliitto ja Jumalan sanan kalliit lupaukset eivät horju eivätkä katoa. Me saamme turvautua Jumalan armoon uskolla, joka sekin on Jumalan lahja meille. Itse kykenemme tekemään syntiä, mutta itse emme pysty tekemään itsestämme kristittyjä. On hyvä muistaa Lutherin kolmannen uskonkappaleen selitys Vähä katekismuksesta: "Uskon, etten voi omasta järjestäni enkä voimastani uskoa Herraani Jeesukseen Kristukseen enkä päästä hänen luokseen, vaan että Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumin välityksellä, valaissut minua lahjoillaan, pyhittänyt ja säilyttänyt minut oikeassa uskossa jne." Oppi sidotusta ratkaisuvallasta on armollinen oppi, kun ymmärrämme sen oikein. Tämä oppi ei kutsu meitä laiskuuteen, toimeettomuuteen eikä vain kädet taskussa istumaan ja odottamaan päivien loppua. Se kertoo hienolla tavalla siitä, että Jumala tekee mahdottoman mahdolliseksi. Kadotetusta tulee pelastettu. Ihminen ei voi pelastaa itseään, mutta saa Jumalan lahjana pelastuksen. Se on Jumalan suurta armoa. Jumalan omina saamme vapaasti palvella Herraa ja lähimmäisiämme. On otettava vakavasti kaste- ja lähetyskäsky ja palveltava ihmisten autuuden tähden. Tie taivaaseen on Kristuksessa valmis. "Kaikki, joissa henki on, ylistäkää Herraa! Halleluja!" (Ps. 150:6)

Lähetysterveisin,

Ville

Esirukousaiheita:

Kiitos kuluneesta kesästä ja lomasta!

Kiitos uudesta vuosiviisumista!

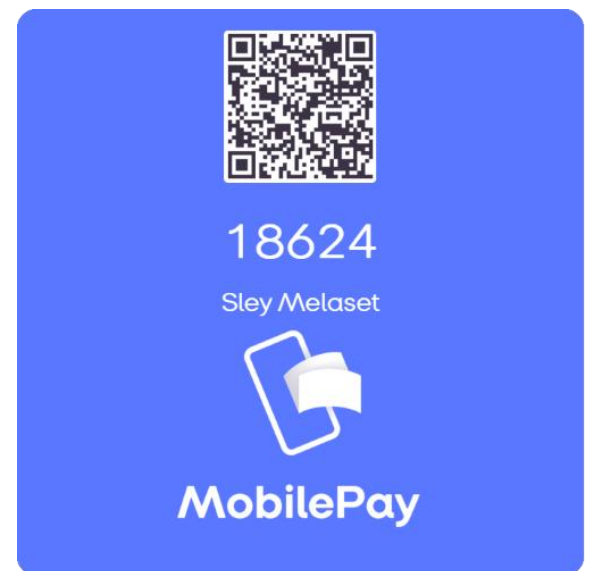
Rauhaa maailman kansoille

Varjelusta ja siunausta matkoille

Syksyn suunnitelmat Siperian rovastikunnassa

ville.melanen@sley.fi

<https://www.taivaallinenlahja.fi/susanna-ja-ville-melanen>

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Ville Melasen: työtä, voit laittaa haluamasi summan Sleyn lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetykannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Ville Melasen rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä,

leea.grohn@sley.fi, puh. 044 767 5201

Viitenumero- ja osoiteasiat: anu.laine@sley.fi tai puh. 044 298 2601

Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

Keräyslupa RA/2021/1127